

vor store Ulykke, og det vil ikke blive bedre efter Valget, selv om denne Regeringskoalition holder Flertallet; vi har hørt, at saa skal Samarbejdet fremdeles foregaa under Venstres Førerskab — det vil sige, hvis de holder Flertallet — i reduceret Form, selvfølgelig, andet kan der ikke være Tale om — saa vil de fortsætte med denne Negativitetens Politik.

Det forekommer mig, at det nu i denne Situation vilde have været let for dem at enes om et positivt Regeringsprogram. Og hvorfor sker det ikke? Fordi hvert Parti har sine snevre personpolitiske, bladpolitiske, valgkredspolitiske, klassepolitiske Interesser at varetage, snevre Interesser, smaa Interesser, som de ikke kan ofre for det store fælles Bedste. En samlet positiv Regeringspolitik, den være saa moderat-konservativ, var dog en Politik. Hvis vi havde haft et saadant moderat-konservativt Regeringsparti, med dygtige Mænd og med uegenlyttige Mænd, forekommer det mig, at det vilde have været let at enes om et positivt Regeringsprogram. Hvis man fra begge Sider havde opgivet en gold Doktrinarisme, vilde der ud af Højres Opfattelse og ud af Venstres Opfattelse kunne være bygget et saadant positivt Fællesprogram op, at der virkelig kunde gennemføres noget; om end vi langt fra kunde billige det, og om end vi vilde have bekæmpet det ved det kommende Valg og set at faa en helt anden Politik, en demokratisk, radikal, en mere og mere demokratisk-radikal-social Politik gennemført her i Landet, saa vilde vi dog alligevel have kunnet anerkende, at det var en Politik, der kunde have gjort nogen Nytte erhvervspolitisk set, om end ud fra helt andre Synspunkter end dem, der er vore. Men de gør ingenting, de tør ingenting, de kan ingenting.

Og om den højtærede Statsminister gælder det jo, at naar man hørte hans Tale i Gaar, maatte man i mange Henseender beundre den. Der var et Afsnit deri om Manchesterliberalismen, hvor der paa en smuk Maade blev sagt de rigtigste Ting. Det var en fuldkommen Afvisning af den Madsen-Mygdalske Liberalisme, en Gøren Front derimod. Det vil imidlertid ikke genere Venstrepartiets Presse at blive ved at præke den Madsen-Mygdalske Liberalisme, skønt det var en ganske anden Liberalisme, den højtærede Statsminister her i Gaar fra Talerstolen udtalte sig for. Det er det triste og det tragiske, at vi har en Statsminister, der ved saa meget, men vil saa lidt og slet ingenting kan.

Hvis det Lovforslag, som ogsaa vi nu

vil give vore Stemmer, fordi vi ikke vil have mindste Ansvar for Afvisning af selv det mindste lille Skridt, der selv den aller-korteste Tid dog kan forbedre Stillingen herhjemme en lille Smule — vi støtter selv det allermindste —, gennemføres isoleret, og der saa, hvad der desværre er det sandsynligste, følger en Diskontoforhøjelse i Kølvanet, saa vil Virkningerne af dette Lovforslags Gennemførelse efter vor fulde Overbevisning vise sig lige ved at være minimale, saa er det i Virkeligheden kun et nyt Statslaan, hvilke Former man end giver det, hvilket Navn man end kalder det ved, et nyt Statslaan, endda i den højst ejendommelige Form, at det er et Statslaan en Gang i 1925, som maa optages til Betaling af Penge, der er brugt. Hvis denne Egaliseringsfond skal gøre Nytte, maa der sættes Penge ind derpaa. Skal det virkelig blot i mindste Maade kunne bidrage til Hævning af Kronkursen, vil der gaa Penge med dertil. Vil man lige holde Kronkursen gaaende, som den nu er, eller endogsaa kun — og vi har faaet det Indtryk, at meget mere tror man fra visse Sider ikke paa — være med til at skabe en jævnt skraanende nedadgaaende Linie i Stedet for en nedadgaaende Siksaklinie, ja, saa kan man spare en Del Penge, saa vil det maaske ikke koste saa meget. Men skal det faa nogen Betydning for blot i mindste Maade at bidrage til at sætte Kronen op, saa vil det koste Penge, og saa er der en Mulighed for, at det koster, hvad der her er Tale om. Og vi vil da i 1925 staa med en Forpligtelse for den danske Stat til at betale dette Laan, hvis Anvendelse har fundet Sted.

Det er i det hele taget ikke lette Tilstande, de Herrer af de nuværende Regeringspartier skaber for en kommende Regering af anden Anskuelse og paa andet Grundlag end den nuværende. Det bliver mere og mere det sørgeligste Fallitbo, de er i Færd med at aflevere til Efterfølgerne. Frygtelige Byrder, frygtelige Forpligtelser, kommer der til at paahvile den Regering, der skal sidde her i Landet fra 1924 til 1928 eller fra 1924 til 1932 eller fra 1928 til 1932 eller hvilket Tidsrum man nu vil tænke sig. Frygtelige Byrder og Forpligtelser kommer der til at paahvile de Regeringer. Det bliver ikke noget lysteligt at gaa ind til for de Partier eller det Parti, som Vælgerne vil give Magten dertil ved det kommende Valg. Og det synes næsten, som om der er en bevidst Tendens til at holde det gaaende nu til det forestaaende Valg og saa skyde alle Vanskeligheder, alle Byrder over paa Fremtiden, og gøre Byrderne saa byrdefulde som